

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 77 • nummer 1 • januari 2022

INHOUD

<i>Tot Uw beschikking (gedicht)</i>	<i>1</i>
<i>Bevrijd voor God – Romeinen 5-8 (13)</i>	<i>2</i>
<i>Vader en zoon in Genesis 22 (1)</i>	<i>6</i>
<i>Symbolen voor het Woord van God (4)</i>	<i>10</i>
<i>Liefde – de juiste motivatie.</i>	<i>12</i>
<i>Efraïm, Manasse en Benjamin</i>	<i>14</i>
<i>De Geest van de Heere is op Mij</i>	<i>19</i>
<i>Hoeveel van Christus in het hart?</i>	<i>20</i>
<i>Christus, onze Redder (1)</i>	<i>22</i>

De laatste woorden van de Heere Jezus

Een overdenking over Johannes 13-17

door H. Smith

In Johannes 13 - 17 vinden we de laatste woorden die onze Heere Jezus Christus hier op aarde sprak. Vier hoofdstukken bevatten onderwijs aan Zijn discipelen, om hen voor te bereiden op de tijd waarin Hij niet meer bij hen zou zijn. Het laatste hoofdstuk is een heilig gesprek tussen de Zoon en de Vader, waarvan ook de discipelen het onderwerp zijn.

In Johannes 13 leren we dat de Heere de Zijnen ten volle en tot het einde heeft liefgehad. Op grond van die liefde wast Hij hun voeten. In de hoofdstukken daarna vertelt Hij hun over het Vaderhuis, over vrucht dragen in deze wereld, over moed en volharding in een God-vijandige wereld en over de enige manier waarop ze be- waard blijven: door Gods genade en kracht.

Bij het lezen en overdenken van deze hoofdstukken merken we hoe we steeds die- per worden ingevoerd in Gods gedachten; we komen diep onder de indruk van de Heere Jezus Zelf en ook van Zijn wens om de Vader te verheerlijken. We verblijden ons in de grote genade dat wij als de Zijnen in een levende verbinding met de Vader en de Zoon zijn gebracht.

Bestelcode: 5795

Aantal pagina's: 104

Prijs: € 9,95

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lektuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Tel. 0543 - 47 88 43; fax 47 88 42

E-mail: info@uhwdw.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, nood- hulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Tot Uw beschikking

Tot Uw beschikking, mijn God en mijn Heer'.
Tot Uw beschikking, hoe langer hoe meer.
Tot Uw beschikking in vreugde en pijn;
dagelijks, Heere, voor U bruikbaar te zijn.

Tot Uw beschikking! U brak in mij stuk
kettingen van zond' en van ongeluk.
Heere, nu ben ik zo gelukkig en blij.
U zegt: je bent helemaal nu van Mij!

Tot Uw beschikking staan – heerlijk en goed!
U geeft mij daag'lijks de kracht en de moed.
Buiten of binnen, actief of juist moe,
telkens maar vragen: wat wilt U dat ik doe?

Tot Uw beschikking! Van zelfzucht bevrijd
wil ik nu leven in Godvrezendheid;
'k leid dan een blij, overwinnend bestaan.
Heer', 'k wil voortaan in Uw dienst blijven staan.

naar Friedrich Traub (1873-1906)

Bevrijd voor God – Romeinen 5-8 (13)

Wie gehoorzamen we?

Er is geen middenweg, geen mix tussen wet en genade. 'Weet u niet, dat in [wiens] dienst u uzelf als slaven stelt om te gehoorzamen, u slaaf bent van hem die u gehoorzaamt, óf van de zonde tot de dood, óf van de gehoorzaamheid, tot gerechtigheid?' (Rom. 6:16). Boven dit vers zou je ook kunnen zetten: óf wet óf genade. De vraag luidt: aan wie stellen we ons ter beschikking? Ooit waren we slaven van de zonde, maar nu, in vrijheid voor God, willen we Hem dienen. Een dankbaar hart begroet dit en de liefde – zoals het voorbeeld liet zien in het decembernummer – wenst niets anders. De uitkomst van deze beide alternatieven ligt voor de hand. In het eerste geval, als we slaven van de zonde zijn, is *dood* de uitkomst. In het tweede geval, als we slaven van de gerechtigheid tot gehoorzaamheid zijn geworden, leidt dit tot *gerechtigheid*. Het is de weg van de gehoorzaamheid, die de Heere Jezus volkomen heeft bewandeld. Op de weg van de gehoorzaamheid kwam bij Hem uitsluitend gerechtigheid voor. Gerechtigheid betekent dat we wandelen in overeenstemming met Gods wil.

De uitdrukking 'slaaf' komt in dit gedeelte (vs. 16-22) vaker voor. Hierbij worden twee soorten slaven genoemd:

1. 'Slaven van de zonde', 'slaven van de onreinheid', 'slaven van de wetteloosheid'.
2. 'Slaven van gehoorzaamheid', 'slaven van de gerechtigheid', 'slaven van God'.

Nu komt de vraag naar voren: zijn wij van de ene in de andere slavernij terecht gekomen? Zijn we vanuit de slavernij van de satan, aan wie we onderworpen waren en tegen wie we ons in het geheel niet konden verweren, in een andere slavernij terechtgekomen? Zijn we er eigenlijk wel op vooruit gegaan? We zijn nu toch alsnog slaven?

Deze vraag wil ik aan de hand van een voorbeeld beantwoorden. Toen de slavernij door de invloed van het christendom in veel landen werd afgeschaft, kwam vaak de volgende situatie voor: Een gelovige slaaf werd door zijn eveneens gelovig geworden slavenuhouder in vrijheid gestuurd. Voorheen waren beiden ongelovig en had de ongelovige slaaf onder de druk van de slavernij gekreund en gezocht. Hij moest hard werken en kon ook niet anders, omdat hij met lichaam en ziel van de slavenuhouder was. Hij had in het geheel geen rechten. Maar nu kreeg deze slaaf vrijheid. En wat deed hij? Hij wilde voortaan bij zijn nu *geheel veranderde* gelovige heer blijven – maar als *vrijwillige* dienaar! Zo hebben ook wij nu een *andere* Meester gekregen **en we dienen Hem vrijwillig als knecht, als slaaf**. Dat is nu onze positie. Op deze manier zijn we slaven van de gehoorzaamheid geworden.

Als we deze verzen bekijken, moeten we er wel aan denken dat de apostel ons hier duidelijk wil maken dat een gelovige de vraag in vers 15 slechts met 'nee' kan beantwoorden. Paulus vraagt tegelijkertijd: 'Willen jullie soms terug naar je oude toestand? Willen jullie echt weer onder de macht van de zonde terug? Dat kennen jullie nog van vroeger?' We moeten dan steeds zeggen: 'Nee, nee, dat wil ik niet'.

Gehoorzaamheid aan het voorbeeld van de leer

'Maar God zij dank, dat u slaven van de zonde was' (vs. 17). Dat is niet anders dan een dankbetuiging aan de doorgemaakte bevrijding. We *waren* slaven van de zonde en door de bekering zijn we dat niet meer. *Vóór* onze bekering moesten we zondigen, maar nu zijn we 'van harte gehoorzaam geworden aan het voorbeeld van de leer'. Dat is een sterke tegenstelling. We kunnen deze verzen ook met de volgende woorden samenvatten: wat we waren en wat we zijn. Vroeger moesten we aan de zonde gehoorzaam zijn, maar nu zijn we vrijwillig en met ons hele hart aan het voorbeeld van de leer overgegeven gelovigen. Geloof en belangrijke beslissingen waren voor deze wissel van belang.

Wat is het voorbeeld van de leer? Het is Christus, zoals Hij in het Evangelie wordt geopenbaard. Als het woord 'leer' wordt gebruikt, voelen sommige gelovigen een zekere afkeer, maar dat laat slechts zien dat ze niet begrepen hebben wat de inhoud van iedere Christelijke leer is: **het is Christus!** Als je dat hebt begrepen, wordt het een schitterende leer. Dan herkennen we in Christus de hele uitstraling van de Christelijke leer. We zijn nu aan dit beeld overgegeven. Er is geen beeld dat meer volkomen is dan dat wat God ons in Christus voorstelt. Het menselijke hart heeft een voorwerp nodig, het heeft niet genoeg aan zichzelf. En de genade geeft het hart een Voorwerp: Christus!

Lieve jonge vriend: Is je hart werkelijk met Christus vervuld? Heb je je hart overgegeven aan het voorbeeld van de leer? En heb je dat volkomen gedaan, of zijn er nog gedeeltes die je aan iemand anders geeft? Ik vraag dit mezelf ook af, ik vraag aan jou of je dat ook wilt doen. Je bent niet gelukkig als je hart nog andere dingen nodig heeft om gelukkig te worden. John Nelson Darby heeft eens gezegd: 'Als de wereld herkent dat we dingen nodig hebben om gelukkig te zijn, is elke overtuigingskracht voor Christus een verloren zaak'. Is dat zo bij mij of bij jou? Heb je nog dingen van de wereld nodig om gelukkig te zijn?

Dienstbaar gemaakt aan de gerechtigheid tot heiligheid

'En vrijgemaakt van de zonde' (vs. 18) betekent dat we nu niet meer *hoeven* te zondigen. We willen toch zeker niet terug naar de toestand onder de macht van de zonde? Willen we weer zondigen, alleen maar omdat we niet meer onder de wet zijn geplaatst? De Heere Jezus zegt: 'Niemand kan twee heren dienen' (Matth. 6:24). Als we vrijgemaakt zijn van de zonde, dan horen we bij

een andere meester. We zijn 'slaven van de gerechtigheid geworden'. Dit vers vertelt ons dat we aan de ene kant volledig vrij van zonde zijn en aan de andere kant toch vrijwillige knechten. Als we hebben begrepen hoe waardevol de Persoon is bij Wie we horen, dan willen we graag mensen zijn die alleen voor Christus en voor God willen leven. Het nieuwe leven wil niets anders. Slaaf van de gerechtigheid zijn houdt in dat je je met lichaam en ziel toewijdt aan de gerechtigheid. De vrijheid wordt dus niet misbruikt om opnieuw te zondigen, maar je doet als slaaf van de gerechtigheid wat de wet eist (maar nooit tentoon kon spreiden) en zelfs meer!

Wanneer de apostel nu het negentiende vers begint met de woorden 'ik spreek menselijkerwijs', dan wil hij daarmee uitdrukken dat hij op een heel eenvoudige manier tot ons spreekt. Hij wil zeggen dat hij de uitdrukking '*slaaf* van de gerechtigheid' alleen gebruikt om het verschil met de echte slavernij van de zonde te verduidelijken. Daarom gebruikt hij beide keren het woord 'slaaf', maar alleen in het eerste geval gaat het om een slaaf in de negatieve zin van het woord. Met andere woorden zegt hij: 'Denk alstublieft niet dat u zich weer onder de slavernij bevindt zoals tevoren, toen u zonder dat u het wilde moest gehoorzamen. Nee, nu gehoorzaamt u vrijwillig'.

'Want zoals u uw leden gesteld hebt in slavernij van de onreinheid' (vs. 19). Vroeger hadden we de zonde lief. We hielden van de onreinheid en we gingen onze eigen gang. Dat is wetteloosheid. Nu zijn we echter van de slavernij bevrijd. **Vrij zijn betekent echter niet dat we nu kunnen doen wat we willen. Het betekent dat we de gerechtigheid willen dienen.** 'Zo stel nu uw leden in slavernij van de gerechtigheid, tot heiliging' (vs. 19). In beide gevallen vindt er een zekere voortgang plaats: wetteloosheid leidt tot meer en vergrote wetteloosheid, dus verwijdering van God door hoogmoed en eigenwijsheid; gerechtigheid daarentegen leidt tot (praktische) heiliging, dus tot afzondering voor God in ootmoed en gehoorzaamheid. In het eerste geval zien we

dat de natuurlijke mens de zonde liefheeft en het licht haat. De geestelijke mens echter heeft het licht lief en haat het boze.

Praktische heiliging ontvangen we door vastheid in het geloof, wanneer ons hart een aantrekkingskracht van buiten kent die sterker en waardevoller is dan al hetgeen satan zou kunnen aanbieden. Het kan echter ook nodig zijn dat God strafmaatregelen moet nemen om de heiliging in ons te kunnen realiseren. Daarover lezen we in vers 10 van Hebreeën 12: God kastijdt ons 'tot [ons] nut, opdat wij aan Zijn heiligheid deel zouden krijgen'. Ik geloof dat sommige pijnlijke wegen van opvoeding waarover Hij ons leidt, juist dit doel hebben. En als dat zo is, dan willen we deze liefdevolle kastijding ook aannemen.

(Wordt vervolgd).

Karl-Heinz Weber

Vader en zoon in Genesis 22 (1)

Bemoedigingen voor ouders

Op diverse plaatsen in de Bijbel zien we verschillende verhoudingen tussen vaders en zonen. Sommige zijn bemoedigende, andere juist waarschuwendende voorbeelden.

Zonder twijfel zijn Abraham en Izak in Genesis 22 en Jakob en Jozef in Genesis 37 uitnemende voorbeelden van een goede relatie tussen een aardse vader en een aardse zoon. Deze voorbeelden zijn in eerste instantie aan ons gegeven om meer van de schoonheid te tonen van de relatie tussen de Vader en Zijn Zoon. Zo toont Genesis 22 ons iets van de gemeenschappelijke weg van de Vader en de Zoon naar het kruis. Genesis 37 toont ons de gewilligheid en de gehoorzaamheid van de Zoon, Die door de Vader naar deze aarde werd gezonden.

Het vervult ons telkens weer met bewondering als we zien hoe deze gebeurtenissen uit het Oude Testament zo ver reiken en de Heere Jezus groot en kostbaar maken voor onze harten.

Maar ondanks hun verhevenheid laten deze voorbeelden ons ook iets zien van de natuurlijke relatie die God vandaag tussen vaders en zonen (we kunnen ook verder gaan en zeggen: tussen ouders en kinderen) wil zien in een Christelijk gezin. Het ligt me op het hart om vanuit dit praktische aspect enkele gedachten voor te stellen in verbinding met de weg van Abraham en Izak naar Moria. Daarbij wil ik op acht punten wijzen:

1. Een atmosfeer van liefde

God zegt tegen Abraham: 'Neem toch uw zoon, uw enige, die u liefhebt' (vs. 2). Tussen deze vader en zoon bestond er een wonderlijke band van liefde. Abraham had zijn zoon lief. We twijfelen er niet aan dat Abraham zijn zoon had opgevoed en dat Izak ook wist wat tuchtiging betekende. Maar toch staat vast dat Abraham zijn zoon liefhad. Bovendien zijn we er zeker van dat Izak ook zijn vader liefhad; anders had hij zich beslist heel anders gedragen in het verdere verloop van deze gebeurtenis.

Houden we als vaders (als ouders) van onze kinderen? Liefde is het tegendeel van egoïsme. Liefde betekent: het welzijn van de ander zoeken. **Liefde betekent: bereid zijn om iets af te geven.** **Liefde betekent: offers brengen voor de ander.** Zijn we als ouders daartoe bereid?

Het gaat er niet om dat we aan elke wens van onze kinderen moeten voldoen en hen tot het middelpunt van ons leven moeten maken. Dát is geen echte liefde. Maar zoeken we werkelijk het beste voor onze kinderen? Zijn we bereid om onze eigen interesses daarvoor ook een keer op de achtergrond te plaatsen? Wat een geluk is het toch wanneer we in onze huizen zo'n atmosfeer van liefde mogen kennen!

Er bestaat geen twijfel over dat Izak ook zijn vader liefhad. Zijn liefde tot hem uitte zich doordat hij gehoorzaam was. Dat is altijd het resultaat van echte liefde.

2. Een atmosfeer van vertrouwen

Als we het verslag nauwkeurig lezen, kunnen we concluderen dat Izak zijn vader volledig vertrouwde, zowel in dat wat hij zei alsook in dat wat hij deed. De woorden en het gedrag van zijn vader onderweg kunnen op hem heel vreemd zijn overgekomen. Het is goed mogelijk dat het gedrag van zijn vader op de berg Moria voor hem totaal onbegrijpelijk was. We lezen echter geen enkel woord van protest. Hij stelde een vraag, maar niet meer dan dat. Toen Abraham hem bond en op het altaar legde, horen we in het Bijbelse verslag geen enkel woord van Izak. Klaarblijkelijk vertrouwde hij zijn vader door en door.

Vertrouwen kun je niet eisen. Vertrouwen moet je krijgen. Het is duidelijk dat Abraham dit vertrouwen had gekregen. En wij? Hebben wij als ouders het vertrouwen van onze kinderen? Misschien begrijpen ze het een en ander niet. Maar hebben ze vertrouwen in ons? Of hebben we ons zo gedragen in de opvoeding dat ze een terecht wantrouwen hebben in wat we zeggen en doen? Kunnen onze kinderen rekenen op ons in wat we tegen hen zeggen? Of hebben ze geregeld meegemaakt dat we onze beloften niet nakomen?

3. Een doel voor ogen

Abraham en Izak hebben niet gewoon een wandeling of een reis gemaakt. Ze hadden een duidelijk doel voor ogen dat ze wilden bereiken. Abraham zei: 'Ik en de jongen zullen daarheen gaan. Als wij aangebeden hebben, zullen wij bij u terugkeren' (vs. 5). We weten niet wat hij voelde toen hij dat zei, maar hij wist heel goed waarom hij die weg met zijn zoon ging.

Abraham wist wat aanbidding was. We lezen al vroeg van hem dat hij een altaar had. Nu nam hij zijn zoon mee. Zo gingen zij beiden samen, om te aanbidden. Aanbidding is meer dan gebed. Het is belangrijk en zelfs onmisbaar dat we samen met onze kinderen bidden en hen zo ertoe brengen om zelf te bidden. Maar hier gaat het verder. Het is één van de belangrijkste doelen in de kinderopvoeding om hen naar de Heere Jezus te leiden. Een gevolgstep zal niet alleen zijn dat ze Hem willen dienen, maar het betekent ook dat onze kinderen aanbidders worden. Ze moeten in het ouderlijke huis leren wat het betekent om de Vader en de Zoon te aanbidden.

Welke doelen hebben wij voor ogen voor onze kinderen? Natuurlijk voeden we hen op om bruikbare mensen te zijn in de maatschappij. Maar is dat alles? Wat is het essentiële punt? Gaat het ons om de carrière? Om succes? Om welvaart? Genesis 22 leert ons dat opvoeding een hoger doel heeft: de Vader zoekt aanbidders. Dat moeten kinderen leren van hun ouders. Hoe eerder ze dat leren, des te beter is het voor hun hele leven.

4. Veeleisend maar niet te veel eisend

Abraham was veeleisend tegenover zijn zoon Izak. Izak zal geen kleine jongen meer zijn geweest en Abraham wist wat hij van hem kon verlangen. Hij legde het hout op Izak. Dat heeft hij hem niet bespaard. Het was geen kleine last die Izak te dragen had. Maar Abraham heeft ook niet te veel geëist van zijn zoon. Hij had het hout zelf gekloofd en het vuur en het mes gaf hij hem helemaal niet, maar die nam hij in zijn eigen hand.

Kinderopvoeding bestaat uit het stimuleren en het eisen stellen. Als kinderen opgroeien, moeten de ouders hen voorbereiden op de uitdagingen van het leven. Dat geldt zowel op materieel ge-

bied als op het geestelijke terrein. Het is geen teken van liefde wanneer we alle moeilijkheden uit de weg willen ruimen voor hen. Kinderen moeten vroeg leren om het hoofd te bieden aan de eisen van het leven. Het is niet goed als ouders elk onrecht willen verhelpen dat hun kind (bijvoorbeeld op school) tegenkomt. Kinderen moeten immers leren om het onrecht te dragen, te verdragen. Als volwassene zal hun zo'n situatie later ook niet bespaard blijven.

Maar we moeten als ouders wél zorgvuldig afwegen wat ze aankunnen en wat niet. We willen hen stimuleren, maar daarbij niet té veel eisen. Wat er van kinderen verlangd of geëist kan worden, is voor elk kind verschillend. Er kunnen daarbij geen algemene regels worden opgesteld. In elk geval moet het kind weten dat de ouders hen steunen, aan hun kant staan en hen niet in de steek laten als het erop aan komt en ze misschien onderuit gaan in een moeilijke situatie.

(Wordt vervolgd).

Ernst-August Bremicker

Symbolen voor het Woord van God (4)

6. Goud

Toen wij ons met het Woord van God bezighielden als voedsel, zagen wij dat David in Psalm 19 de rechten van de Heere met 'honing en honingzeem' vergelijkt (Ps. 19:11). Wat hun *genot* betrof waren ze hem 'zoeter' dan de zuiverste en zoetste honing. Maar in hetzelfde vers spreekt hij ook over de *waardering* die hij voor Gods woorden had en hij zegt erover: 'Zij zijn begerenswaardiger dan *goud*, ja, dan veel *zuiver* goud'. Zo spreekt ook de dichter van Psalm 119 in vers 72: 'De wet uit Uw mond is mij beter dan duizenden stukken goud of zilver'.

'Goud' is het edelste metaal dat in de Heilige Schrift genoemd wordt. Het staat voor iets wat uiterst waardevol en kostbaar is. Op twee plaatsen in het Nieuwe Testament wordt over goud gesproken en is goud een voorbeeld van iets wat nóg kostbaarder is. In 1 Petrus wordt over de beproeving van ons geloof gezegd dat deze 'veel kostbaarder' is 'dan die van *goud*, dat vergankelijk is en door vuur beproefd wordt' (1 Petr. 1:7). Een paar verzen verder wordt ons getoond hoe buitengewoon kostbaar de prijs is die voor onze verlossing betaald is: 'U weet immers dat u van uw onvruchtbare, door de vaders overgeleverde wandel niet verlost bent door vergankelijke dingen, zilver of goud, maar door het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en onbevlekt Lam' (1 Petr. 1:18-19). Ook voor de omschrijving van buitengewone rijkdom wordt 'goud' gebruikt (Openb. 18:16).

Als de gelovigen van het Oude Testament, die niet dergelijke belangrijke geestelijke zegeningen bezaten zoals wij, al een dergelijke waardering gaven aan de Woorden van God, zoals de beide Psalmteksten ons laten zien, hoeveel te meer zou dat bij ons dan het geval moeten zijn. David *vergelijkt* ze niet alleen met goud, maar ook hij laat zien dat ze 'kostbaarder' en 'beter' zijn. Inderdaad, de waarde ervan is niet te bepalen. [Hoe meer wij in het gebed daarover nadenken, hoe dieper we ons ervan bewust worden dat we met iets te maken hebben wat elke aardse maatstaf overtreft.](#) De kostbaarheid van wat God gezegd heeft, zal ons hart met vreugde vervullen. Het zal ons vergaan als de psalmdichter: 'Ik ben verblijd over Uw belofte, als iemand die een grote buit vindt' (Ps. 119:162).

Behalve *vreugde* zijn ook *wijsheid* en *inzicht* bijzondere resultaten van het zich bezighouden met Gods Woord. 'Welzalig is de mens die wijsheid vindt, de mens die inzicht verkrijgt, want haar opbrengst is beter dan de opbrengst van zilver en haar inkomen beter dan bewerkt goud, zij is kostbaarder dan robijnen. Al jouw

wensen zijn met haar niet te vergelijken' (Spr. 3:13-15). Dat zijn woorden die het waard zijn om over na te denken!

Het Woord van God bevat zo veel echte en onpeilbare *rijkdommen* dat alle rijkdommen van deze wereld daarbij als niets zijn. De uitdrukking 'beter ... dan opbrengst van goud en zilver' geeft dat wel aan. Ja, geliefde vrienden, Gods Woord maakt ons rijk, oneindig rijk.

Kinderen van God behoren in het algemeen niet tot de rijken van deze aarde. In sommige tijden en landen zijn ze zelfs door grote verdrukkingen gegaan en hebben ze veel geleden. Maar God blijft de mens nooit iets schuldig. Juist tegen de Christenen in die periode in Smyrna, die Zijn Woord liefhadden en het in dagen van diepste nood vasthielden, liet Hij zeggen: 'Ik weet uw verdrukking en armoede – maar *u bent rijk*' (Openb. 2:9). Laten we ervan verzekerd zijn: God zal ook ons, wanneer wij het een of ander voor Hem opgeven (al is het maar een poosje) **altijd met de rijkdommen van Zijn Woord overladen**. Laten we het proberen!

(Wordt vervolgd).

Chr. Briem

Liefde – de juiste motivatie

Eén van de belangrijkste oorzaken van al het menselijk handelen is de liefde. In heel algemene zin kan dat motief heel veel verschillende kenmerken hebben, want liefde kan gericht zijn op de meest uiteenlopende dingen en tot het beste of het slechtste gedrag leiden. Het kan volledig verkeerd geleid zijn, zoals het bijvoorbeeld in Johannes 3:19 wordt uitgedrukt: 'De mensen hebben de duisternis meer liefgehad dan het licht', of zoals Psalm 52:5 zegt: 'U hebt het kwaad lief boven het goede, de leugen boven

het spreken van recht'. Het Hebreeuwse 'ahab' (= liefhebben) heeft een breed scala aan betekenissen. De Israëliet moest God liefhebben (Ex. 20:6) en zijn naaste liefhebben (Lev. 19:18), maar mensen kunnen helaas ook van geld houden (Pred. 5:9), kunnen zelfs geweld liefhebben (Ps. 11:5).

Maar de alles overtreffende liefde is de liefde van God, een volmaakte, zuivere, heilige liefde: liefde voor Zijn volk (Jes. 43), liefde voor verloren zondaars (Joh. 3:16), voor Zijn kinderen (1 Joh. 3:1) en bovenal voor Zijn Zoon (Matth. 3:17). God is Liefde.

We vinden in de Schrift veel lessen over liefde, bijvoorbeeld over de 'liefde van Christus', over 'liefde tot de waarheid' en 'het gebod van Goddelijke liefde'. Als Gods Woord zegt: 'omdat de liefde van God in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest, Die ons gegeven is' (Rom. 5:5), dan zal deze liefde ook effecten in ons leven bewerken, omdat die liefde in ons hart beslissingen vereist. Daar roept de Heilige Geest ons ook toe op.

Als mensen die de liefde van God hebben ervaren, hebben we de Heiland God lief en **tonen dat door gehoorzaamheid**. Als geliefde kinderen van God houden wij ons ook aan het gebod om elkaar lief te hebben en het Woord van God lief te hebben.

Vervolgens geldt ook dat wij, uit liefde voor 'verlorenen', voor medemensen die (nog) ver van God en van Zijn liefde zijn en die op weg zijn naar het eeuwige oordeel, om hun het goede nieuws te brengen – het nieuws dat ze gered kunnen worden van het komende oordeel door te geloven in de Redder, Jezus Christus.

Liefde is ook de drijfveer tot dienstbaarheid aan het volk van God, liefde voor de Heere en

voor de Zijnen, voor Zijn Gemeente – een breed spectrum van dienstwerk dat begint met bidden voor elkaar.

Liefde voor de Heere Jezus en liefde voor de waarheid maakt ons ook bekwaam en bereid om voor Hem te lijden en heeft sommige Christenen ertoe gebracht – nu en in het verleden – om gehoor te geven aan de oproep: 'Wees trouw tot aan de dood'. Het beloofde loon zal niet uitblijven.

Rainer Brockhaus

Efraïm, Manasse en Benjamin

Numeri 10:22-24

De twaalf stammen van Israël moesten in vier groepen van elk drie stammen optrekken en in hun midden trokken op een speciaal aangewezen plaats de drie families van de Levieten op, ieder met de hun toegewezen onderdelen van de tabernakel en hun gereedschap (lees Num. 10:11-28).

Eén groep trekt onze aandacht, namelijk de drie genoemde stammen. Ze waren gelegerd aan de westkant van de tabernakel. Tussen hun tenten en de ark stond natuurlijk de omheining van de voorhof en de houten wand van de tabernakel, die was overtrokken met goud. Het geheel was bekleed met de verschillende dekkleden. Maar in zekere zin waren deze drie stammen heel dicht bij het allerheiligste en bij de ark gelegerd, zelfs dichterbij dan Aäron en zijn familie; wat een zegen! Maar helaas – **dicht bij de ark zijn betekent nog niet: dicht bij de Heere leven!** Veel weten over kostbare waarheden betekent nog niet automatisch: de grootheid van de Heere kennen, ervan genieten, uit genade leven.

Deze drie stammen waren nauw met elkaar verwant; Efraïm en Manasse waren de beide zonen van Jozef en Benjamin was dus hun oom. Maar in de loop van de geschiedenis is gebleken dat ze ondanks hun familieband onderling verdeeld waren:

- ✓ De stam van Manasse werd in twee delen gesplitst, toen de ene helft aan de overkant van de Jordaan wilde blijven en daarna al vroeg in ballingschap verdween;
- ✓ Manasse maakte samen met Efraïm deel uit van het opstandige tienstammenrijk;
- ✓ Benjamin vormde met Juda het tweestammenrijk.

Er was dus in de loop van de eeuwen een slechte samenwerking en geen sprake van een harmonieus samen optrekken onder de banier van de Heere. Dat ging zo ver dat we in Psalm 80:3 lezen over deze drie stammen. Ze worden er met naam genoemd; zij zullen eenmaal tegen de Heere zeggen: 'Kom ons verlossen, breng ons terug' (vs. 3-4,8,20). In de Elberfelder-vertaling staat: 'Herstel ons'. Ja, er zal een tijd komen dat ze verlangen naar herstel van hun relatie met de Heere, maar ook met elkaar, naar ware vrede, broederschap, gemeenschap en harmonie.

Maar hoe kon het zo misgaan? Het ging niet zozeer mis *omdat* ze familie waren, maar het ging mis omdat ze als familie de Heere uit het oog verloren; het ging fout toen Zijn aangezicht niet meer over hen lichtte (Ps. 80:4), omdat zij *hun* aangezicht van Hem hadden afgewend; toen gingen ze ondanks hun familieband ruzie maken (vs. 7) in plaats van te zoeken wat de vrede en de onderlinge opbouw dient; toen werd er in de muur van afzondering een bres geslagen en kon het kwaad, de hoogmoed, de jaloezie binnenkomen (vs. 13).

Waar was de oplossing te vinden voor deze drie stammen? Bij Wie anders dan bij 'de Zoon, Die U voor Uzelf sterk gemaakt hebt' (vs. 16), bij Wie anders dan bij 'de Man van Uw rechterhand, de Mensenzoon, Die U voor Uzelf sterk gemaakt hebt' (vs. 18)?!

Familiebanden zijn in de Schrift vanaf het begin door God bedoeld als een grote zegen. Denk maar aan vele mooie praktische voorbeelden: de verhouding tussen Abraham en Izaäk, Izaäk en Rebekka in Genesis 24, Boaz en Ruth, het huisgezin in Bethanië, Aquilla en Priscilla. Familiebanden brengen tegelijk ook een verantwoordelijkheid met zich mee; als je vader, zoon, broer, neef of oom afwijkt van de weg van de Heere, heb je een eerste verantwoordelijkheid hem erop te wijzen. Je kunt het waarschijnlijk ook eerder opmerken dan andere gelovigen, juist omdat je er zo dichtbij staat – als je je tenminste niet laat verblinden door natuurlijke genegenheid.

Andersom geldt ook: aanvaard ik het als een broeder mij vermaant die ook nog eens mijn familielid is en me daarom beter en langer kent dan andere broeders? Of verwerp ik het juist daarom des te krachtiger? Denk maar aan Simson, die de raad van zijn ouders in de wind sloeg, aan de zonen van Eli, die zelfs naar de slappe argumenten van hun vader niet luisterden, aan Maria, die de Heere Jezus op de bruiloft in Kana niet begreep (Joh. 2).

Als je een medegelovige (familie of niet) niet waarschuwt, loop je het gevaar je met hem of haar één te maken; denk maar aan Achans gezin (Joz. 7), dat met hem te gronde ging omdat ze het kwaad niet hadden veroordeeld dat hij in zijn eigen tent, onder hun ogen, had begaan, aan de hogepriester Eli, die zijn zonen niet krachtig waarschuwde of tegenstond, aan David, die zijn zoon Adonia niet eens berispt had, maar ook aan de kinderen van de goddeloze Korach, die *niet* stierven, omdat ze wél waren afgeweken van de tenten van goddeloosheid waar onder andere hun vader woonde (Num. 26:11)!

Helaas – niet alleen in Israël ging het fout met de genoemde drie stammen. Ook in de geschiedenis van de Gemeente is het maar al te vaak mis gegaan doordat familiebanden sterker waren dan de wens om de rechten van de Heere te respecteren. *Familie-*

relaties zijn op zichzelf een natuurlijke zegen. Maar net zoals de natuurlijke zoetheid van honing niet thuishoorde in de spijsoffers (Lev. 2:11), **zo hoort in een Christelijke levenswandel de familieband onze gehoorzaamheid en toewijding aan de Heere niet te beïnvloeden**. Anders gebeurt met ons hetzelfde als met Barnabas, een echte zoon van de vertroosting, die zijn vertroosting niet meer kon uitoefenen in de Gemeente omdat hij koos voor zijn ontrouwe neef Johannes Markus (Hand. 4:36; 15:39).

Maar het risico is niet beperkt tot familieverhoudingen. *Vriendschapsbanden* zijn een andere vorm van natuurlijke zegen. Denk maar aan de band tussen de drie vrienden van Daniël en aan de relatie tussen David en Jonathan – een prachtig verhaal met een rijke boodschap! Zo'n vriend is een geschenk van de Heere. Maar ook vriendschapsbanden hebben al veel kapot gemaakt en meer dan eens bijgedragen aan partijzucht in de Gemeente. David hield van Jonathan, maar niet ten koste van de waarheid. Laten ook wij daarvoor waken.

Ook de *band tussen werkers voor de Heere* is vaak sterk. Dat is een zegen en het is begrijpelijk, omdat die band tot stand komt doordat broeders samen in de strijd hebben gestaan, op plaatselijk of landelijk niveau of op het zendingsveld. Soms kan dat op eens omslaan, zoals in het aangehaalde geval van Barnabas, die jaren tot zegen met Paulus had opgetrokken tijdens zendingsreizen (zie bijv. Hand. 11:30; 13:2 vv; 14:27; 15:22), maar daarna ontstond er verbittering (Hand. 15:39).

Helaas – het tegendeel is ook maar al te vaak voorgekomen, namelijk dat dienstkneden van de Heere elkaar de hand boven het hoofd hielden in plaats van elkaar te vermanen en de vermaning door andere broeders of de gemeente te aanvaarden. Grote schade voor het getuigenis was door de eeuwen heen het gevolg.

Paulus had grote waardering voor Petrus en andersom beschouwde Petrus hem als zijn geliefde broeder (2 Petr. 3:15), maar toen het nodig was, stond Paulus de huichelarij van Petrus in het openbaar tegen en stelde hij hem aan de kaak (zie Gal. 2:11 vv). Dat is de Goddelijke manier voor dienstknechten: elkaar in liefde vermanen en aansporen, natuurlijk allereerst persoonlijk (Matth. 18:15), maar als het nodig is en Gods waarheid is in het geding, moet het zelfs in het openbaar gebeuren (zie bijv. Titus 1:13; 1 Tim. 5:20; Gal. 2:11 vv).

Zo zien we een groot gevaar in allerlei vormen van natuurlijke genegenheid; die kunnen maar al te gemakkelijk binnendringen in de Gemeente en in het werk van de Heere. Ze kunnen een zegen, maar ook een hindernis en enorm struikelblok vormen. Laten we waakzaam blijven! Laten we uit ons leven, uit onze levende offerande (Rom. 12:1 vv), elke vorm van honing wegdoen, opdat we een leven kunnen leiden dat aangenaam is voor God.

Waar was de oplossing voor de drie stammen te vinden? Bij niemand anders dan bij 'de Zoon ... de Man van Uw rechterhand, de Mensenzoon, Die U voor Uzelf sterk gemaakt hebt' (Ps. 80:16,18).

Voor ons geldt hetzelfde. Als wij de Zoon, de Heere Jezus, uit het oog hebben verloren, als er onenigheid en verwijdering is ontstaan, als de muur van afzondering dreigt te veranderen in een ruïne – laten we dan de Zoon van Gods liefde, Die voor Zijn Vaderhart oneindig groot is, weer inbrengen in ons persoonlijke leven, in onze gezinnen, in de Gemeente. Laat Hij het laatste woord weer hebben, dan zal Zijn aangezicht over ons lichten en zullen wij verlost worden (vs. 20). Dan zal er écht herstel komen waarin Zijn Naam wordt grootgemaakt.

E. L.

(o.g.v. aantekeningen n.a.v. conferentie Aalten 2013)

De Geest van de Heere is op Mij

Lukas 4:15-19

Door de kracht van de Heilige Geest ging de Heere Jezus naar Galilea, naar het stadje Nazareth, waar Hij opgevoed was. Hij onderwees daar in de synagoge. We lezen erover in Lukas 4. Op een sabbat werd Hem het boek Jesaja gegeven; Hij opende het en vond hoofdstuk 61. Waarom juist dit hoofdstuk? Omdat we daarin de diepe, ernstige en kostbare beschrijving vinden van de bediening waarmee Hij zojuist begonnen was – de bediening van de genade. Dit hoofdstuk is een uitdrukking van Zijn oneindige en veelzijdige genade. Als u nu luistert met aandacht en vol verrukking, dan voelt u in deze verzen de kracht van het Evangelie, de genadeboodschap. Hoe gelukkig is de ziel die weet wat het betekent om naar de woorden van de Heere Jezus te luisteren. Dat helpt meer voor de reiniging van onze ziel dan alle andere dingen.

Het volk verwonderde zich over Zijn woord van genade, maar toen Hij geëindigd was, zeiden ze: 'Is Hij niet de Zoon van Jozef?' Wat bracht hen tot deze vraag? **Het was hun trots die niet kon verdragen dat de Zoon van de timmerman hun Leraar zou zijn.** Net als vandaag wilde het volk een leraar met een academische graad, opgeleid volgens de wijsheid van de mensen. Hier spraken wel gevoelens, maar ze waren oppervlakkig en kwamen niet echt uit hun hart en dus kreeg hun hoogmoed daarna de overhand. Wat Hij vervolgens zei, ervoeren ze als een belediging van hun trots en daarom wilden ze Hem over de rand van de afgrond werpen!

Er is overal veel belangstelling voor het geloof en daar ben ik blij om, maar ik stel er geen vertrouwen in; oppervlakkige belangstelling is nog geen waar geloof! De gedachten en emoties van ons eigen hart kunnen ons niet helpen. Alleen als we ons overgeven aan Jezus Christus, zijn we zeker van een blijvende verwondering over de woorden van genade die uit Zijn mond komen.

J.G. Bellett

Hoeveel van Christus in het hart?

Het gaat om ons hart, de zetel van onze wensen en genegenheid. Over ons hart zegt de Bijbel: 'Daaruit zijn de uitingen van het leven' (Spr. 4:23). Daarvan gaat alles uit: onze motieven, onze wensen, alles wat ons drijft.

Het hart is te groot

Alle wensen, hobby's, ideeën en plannen voor het leven op deze aarde passen erin. Het is 'te groot voor alle dingen'. Of heb je al eens vastgesteld dat er voor een nieuwe hobby, nog een vakantie, een nieuw idee, plannen voor het volgende weekend, een feestje of een nieuw computerspel geen plaats meer in je hart is? Geen tijd voor meer – dat kennen we goed. Maar geen plaats meer in het hart? Absoluut niet! Dat toont ook duidelijk dat deze dingen uiteindelijk ons hart, ons leven niet kunnen vervullen. Er blijft, bij alle blijdschap, een innerlijke leegte achter.

Het hart is te klein

Maar alle dingen van deze aarde en deze wereld zijn niets in vergelijking met de oneindigheid van de Persoon van de Heere Jezus. Hij is te groot voor ons hart, dat wil zeggen: Hem kun je zeker niet volkomen bevatten. Natuurlijk is tegelijkertijd waar

dat Christus in ons is (Kol. 1:27) en door het geloof in onze harten woont (Ef. 3:17). Toch overstijgt Hij ons verstand en de capaciteit van ons hart. Heb je dat al ervaren? Als we ons met onze Heere bezighouden, ervaren we hoe begrensd onze kennis en hoe begrensd onze gevoelens voor Hem zijn.

Betekent dat nu dat wij de Heere Jezus niet in ons hart kunnen opnemen? Nee, maar Hij kan het helemaal vervullen en het 'laten overstromen'. Als wij Hem ons hart laten vervullen, dat wil zeggen ons met Hem bezighouden, merken we dat het hart vol van Hem is, ook als we niet alles van Hem kunnen begrijpen. Het is als met een emmer die vanuit een schip aan een touw in de zee wordt geworpen. Het zeewater zit dan in de emmer, hij zit er helemaal vol mee, ook al past de zee natuurlijk niet in de emmer. Maar er past niets anders meer bij.

Het hart is nooit te jong

Maar is dat nu een thema voor jou, als je 14, 16 of 20 jaar oud bent? Of: Ken jij een vers in de Bijbel waar staat dat we de Heere Jezus pas echt lief kunnen hebben als we ouder zijn? Een kind van God, al is het nog zo jong, houdt van zijn Verlosser, de Heere Jezus, en mag voor Hem zijn hele hart openen. En dat mag en moet steeds meer worden!

We willen de Heere Jezus vragen of Hij ons meer wil vervullen. Maar dat gaat alleen als er plaats in het hart is. Misschien moeten we in ons hart eerst eens grote schoonmaak houden?

Henning Brockhaus

'Laat uw hart volkomen met de HEERE, onze God, zijn, door te wandelen overeenkomstig Zijn verordeningen en Zijn geboden in acht te nemen'.

1 Koningen 8:61

Christus, onze Redder (1)

Christus wordt ons in de Schrift op veel manieren voorgesteld. Maar het eerste willen we Hem overdenken als **onze Redder**. In onze toestand als zondaars bevonden we ons in grote ellende, maar God voorziet in onze nood als zondaars. Door Gods genade mochten wij dat leren inzien en hebben we Hem aangenomen als onze Redder. Onze harten hebben vrede met God gekregen en kennen nu rust. Dan pas kunnen wij de vele titels en heerlijkheden van de Heere Jezus begrijpen: de Zoon van God, Mensenzoon, de Christus van God enzovoort. Geleid door de Heilige Geest verblijden wij ons erin om alle aspecten waarin Hij ons in de Bijbel wordt voorgesteld, te overdenken, na te speuren, te bestuderen en te genieten.

We zien deze volgorde in het Evangelie naar Mattheüs. De engel verscheen aan Jozef in een droom om hem leiding te geven in zijn verwarring wat Maria betreft. Toen zei de engel: 'Zij zal een Zoon baren, en u zult Hem de naam Jezus geven; *want Hij zal Zijn volk verlossen [of: redden] van hun zonden*' (Matth. 1:21). Zijn koninklijke afstamming en Zijn wonderbaarlijke bevruchting waren weliswaar in de voorafgaande verzen al uiteengezet, maar de eerste keer dat Hij wordt aangekondigd, is dat in Zijn hoedanigheid van Redder.

Dat is ook zo in de brief aan de Romeinen. Na de groet en inleiding vinden we allereerst de toestand en nood van de mens – van heiden en van Jood – uiteengezet. Onmiddellijk daarna wordt het bloed van Christus voorgesteld als oplossing voor de schuld van de mens, dat wil zeggen: Christus als Redder.

'Er is geen onderscheid. Want allen hebben gezondigd en bereiken de heerlijkheid van God niet, en worden om niet gerechtvaardigd door Zijn genade, door *de verlossing die in Christus Jezus is*. Hem

heeft God gesteld tot een genadetroon door *geloof in Zijn bloed*, tot betoning van Zijn gerechtigheid wegens het voorbij laten gaan van de zonden die tevoren hadden plaatsgevonden onder de verdraagzaamheid van God; tot betoning van Zijn gerechtigheid in de tegenwoordige tijd, opdat Hij rechtvaardig is en hem rechtvaardigt die uit het geloof in Jezus is' (Rom. 3:23-26).¹

Als we dus nadenken over Christus als Redder, zien we hoofdzakelijk *twee aspecten*: **Zijn Persoon** en **Zijn werk**. Daarnaast zien we het handelen van God, Die Hem opwekt uit de dood en Hem laat zitten aan Zijn rechterhand. Maar dit is eigenlijk een bevestiging, een antwoord van God op wat Christus had gedaan; het is Gods waardering voor Zijn werk, waardering voor Degene Die Hem had verheerlijkt op de aarde en het werk had voleindigd dat Hij Hem te doen had gegeven (zie Joh. 17:4). Hierdoor liet God Hem als Redder zien. Hierdoor laat God Hem zien als Redder op grond van Zijn volbrachte werk – op grond van het kruis.

De Persoon van Christus

We richten als eerste onze aandacht op **de Persoon van Christus als de Redder**. Zijn Persoon staat centraal in de Bijbelverzen die al geciteerd zijn. De brief aan de Romeinen spreekt over 'het Evangelie van God (dat Hij tevoren beloofd had door Zijn profeten in heilige Schriften) *aangaande Zijn Zoon*' – let hier op de volgorde – '(Die geworden is uit het geslacht van David naar het vlees, Die verklaard is als Gods Zoon in kracht, naar [de] Geest van de heiligheid, door [de] opstanding van de doden), Jezus Christus, onze Heere' (Rom. 1:1-4).

Ook in Mattheüs wordt eerst van Hem gezegd dat Hij 'Zoon van David, Zoon van Abraham' is (Matth. 1:1) en daarna dat Hij verwekt werd uit de Heilige Geest, voordat Hij wordt aangekondigd

¹ Wij beseffen dat de Heere Jezus Zichzelf alleen als Redder kan voorstellen op grond van de bewerkte verlossing. Daarom is Hij in dit opzicht eerst Verlosser en daarna Redder. Maar wij houden bij onze bespreking de volgorde aan zoals wij als mensen – vanuit ons gezichtspunt – het begrijpen.

als de Redder. Het is *de Persoon* naar Wie onze blik getrokken wordt, voordat wij *Zijn werk* kunnen overdenken. Vanuit de zondaar gezien is dat anders. Over het algemeen leert hij eerst het reddende werk van Christus kennen, voordat hij nadenkt over de waarheid van Zijn Persoon.

De Heere Jezus Zelf verklaart in Zijn gesprek met Nicodémus eerst de ondoorgrondelijke waardigheid van Zijn Persoon en daarna kondigt Hij Zijn verwerping en sterven aan. 'En niemand is opgevaren in de hemel dan Hij Die uit de hemel neergedaald is, de Zoon des mensen, Die in de hemel is. **En zoals Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zó moet de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft**' (Joh. 3:13-15).

Er zijn dus *twee kanten aan de Persoon van Christus*. Hij was God geopenbaard in het vlees. 'Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een eniggeborene van een vader) vol van genade en waarheid' (Joh. 1:14). Het Woord was en is de eeuwige Zoon en de eeuwige Zoon werd Mens. Hij is dus **God én Mens** – een eenheid van uitersten die in geen enkel ander mogelijk was. Zijn Persoon is zó onpeilbaar, zo ondoorgrondelijk dat Hij Zelf zei: 'Niemand kent de Zoon dan de Vader' (Matth. 11:27).

Het is van essentieel belang dat we vasthouden aan Zijn ware *Godheid*, maar ook aan Zijn ware *Mensheid*. Als Hij niet werkelijk Mens was geweest, had Hij niet het Offer voor de zonde kunnen zijn. Als Hij niet God was geweest, zou Zijn offer niet voor iedereen beschikbaar zijn geweest. Satan weet dit en daarom heeft hij, alle eeuwen door, geprobeerd om één van deze beide waarheden te ondermijnen door soms over Zijn Mensheid en soms over Zijn Godheid twijfel te zaaien.

(Wordt vervolgd).

E. Dennett

Voor de gelovige is er geen enkele waarheid eenvoudiger
en geen enkele waardevoller
dan Christus, Die Mens is en tegelijk God,
Zoon van David en tegelijk Davids Heere,
de Wortel zowel als het Nageslacht van David,
Die kwam om te sterven,
maar tegelijk de levende en eeuwige God is.

W. Kelly

Ik ben mama én gelukkig!

Godvrezend moeder-zijn met het Evangelie
als middelpunt
door: Sara Wallace

Prachtig, gebonden geschenkboek.

Formaat 21x21 cm, 128 pag. Voorzien van full
colour foto's en fraaie lay-out.

Bestelcode: 5016

Prijs: € 11,95

Een verfrissing voor alle moeders die midden in de stress van de opvoeding zitten! Een verfrissend vormgegeven doorgeefluik voor rust en kalmte. De schrijfster wijst ons als moeders op onze hemelse Vader, Die alles in Zijn hand heeft en Die door de Heer Jezus alles voor ons gedaan heeft. Hij zorgt ook nu voor ons, te midden van de drukte van ons moeder-zijn!

Dit bijzondere boek wil ons als moeders helpen om heel ontspannen maar vastberaden moederlijke herders te zijn van kinderharten.

Dus: neem een kop koffie, ga erbij zitten en geniet van Gods plan voor jouw moeder-zijn! Bijbelcitaten in de HSV.

Nadenkertje

Gelukkig Nieuwjaar

De afgelopen dagen hebben we elkaar mondeling of schriftelijk een gelukkig nieuwjaar gewenst. Juist met de jaarwisseling ontwaakt het verlangen naar geluk in sterke mate. Misschien heeft het afgelopen jaar niet gebracht wat men ervan gehoopt had. Waarin hebt u geluk gezocht en het toch niet gevonden? En waarop is uw verwachting gericht voor het nieuwe jaar?

Denk aan de woorden van koning Salomo in de Bijbel. Hij zegt onder andere: Ik deed grote dingen: ik bouwde huizen, plantte wijngaarden, legde hoven en parken aan en plantte daarin allerlei vruchtbomen. Ook had ik een talrijk bezit aan runderen en kleinvee. Ik vergaderde mij ook zilver en goud. Maar toen Salomo keek naar wat hij tot stand gebracht had en zag dat hij zich met zijn zwoegen afgetobd had, moest hij constateren dat alles ijdelheid was en najagen van wind. U kunt dit lezen in de Bijbel: Prediker 2:4-11.

Maar toch is er voor ieder mens, ook voor u, vandaag een weg naar geluk. Ja, tot een echt, blijvend geluk. God heeft het verlangen naar vrede en geluk in elk mensenhart gelegd en wil dat verlangen stillen. De Heere Jezus, de Zoon van God, is naar deze aarde gekomen om plaatsvervangend voor ons te sterven aan het kruishout van Golgotha. Hij droeg daar de straf die wij verdiend hadden. Hebben wij dan straf verdiend? De Bijbel zegt: 'Het loon van de zonde is de dood' (Rom. 6:23) en: 'Want allen hebben gezondigd' (Rom. 3:23).

Nu roept God u op om uw zonden te belijden én te geloven in de Heere Jezus Christus. Dan zult u behouden worden. Dan zult u voor eeuwig in de hemel zijn. Als u dat doet, wordt u echt blij en gelukkig. Is het niet geweldig dat God gedachten over ons heeft van vrede en niet van onheil om ons een hoopvolle toekomst te schenken (Jer. 29:11)!